

Sygn. XXV C 1005/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Adam Mitkiewicz
Protokolant:	Martyna Sajdak

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. W. oraz M. W.

przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 czerwca 2015 r. (k. 2-24, k. 152) powodowie J. W. i M. W. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Bank S.A. w W. solidarnie na rzecz powodów kwoty 76 825,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 74 976,14 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty; nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powodowie w niniejszym postępowaniu dochodzili zwrotu nadpłaty powstałej przy dokonywaniu przez nich spłat rat kredytu. W uzasadnieniu wskazali, że w 17 października 2007 r. zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) umowę kredytu hipotecznego nr (...) na łączną kwotę 450 000 zł indeksowaną kursem franka szwajcarskiego (CHF). W ocenie powodów klauzule walutowe zawarte w regulaminie kredytowania (§ 11 ust. 7 i 12 ust. 7 regulaminu), do którego odsyła umowa kredytowa, stanowią niedozwolone postanowienia umowne i nie wiążą powodów, ponieważ w sposób zupełnie dowolny uprawniają bank do ustalania wysokości rat kredytu, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i stanowi rażące naruszenie interesów powodów. Powodowie podnieśli, że postanowień dotyczących kursu kupna i sprzedaży CHF nie ustalono z nimi indywidualnie, postanowienia te nie określają jasnych reguł przeliczania wysokości zobowiązań - sposobu przeliczeń walutowych przy uruchomieniu kredytu jak i przy jego spłacie. Powodowie zakwestionowali ponadto ważność aneksu do umowy kredytowej.

W dniu 7 września 2015 r. pozwany (...) Bank S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 159-177).

W uzasadnieniu wskazano, że wprowadzenie klauzul walutowych nie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami ani nie narusza rażąco interesów powodów. Pozwany podkreślił, że powodowie sami wybrali rodzaj kredytu, nadto, że zostali poinformowani o ryzyku kursowym i akceptowali to, że miesięczne raty kredytu powiększone będą o tzw. spread, definiowany jako różnica pomiędzy kursem kupna i sprzedaży walut i że możliwe są odchylenia stosowanego przez pozwanego kursu kupna i sprzedaży o odpowiednio, do 5 % od kursu rynkowego wymiany walut.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 17 października 2007 r. powodowie zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) umowę kredytu hipotecznego nr (...) na łączną kwotę 450 000 zł indeksowanego kursem CHF, na okres 360 miesięcy.

Kredyt był przeznaczony na zakup produktów inwestycyjnych: polisę wykupioną w (...) S.A. w wysokości 200 000 zł i w (...) S.A. w wysokości 200 000 zł oraz na cel dowolny w wysokości 50 000 zł - § 2 umowy kredytowej (umowa kredytowa, k. 30-37).

W celu zawarcia powyższej umowy powodowie nawiązali kontakt z doradcą (...), który zawodowo zajmował się pośrednictwem kredytowym i który był umocowany do reprezentowania m.in. strony pozwanej. G. G. przedstawił powodom oferty i następnie udzielił im pomocy w wypełnieniu wniosku kredytowego. Po pozytywnym rozpoznaniu wniosku powodowie podpisali dokumenty przekazane przez bank pośrednikowi. Podpisane dokumenty pośrednik odesłał do banku (zeznania G. G.).

Zgodnie z § 3 ust. 3 umowy kredytowej uruchomienie kredytu miało nastąpić w terminie 5 dni roboczych od złożenia dyspozycji uruchomienia środków. Powodowie złożyli taką dyspozycję w dniu 22 października 2007 r. (dyspozycja uruchomienia środków - k. 40). Uruchomienie kredytu nastąpiło w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu w dniu wypłaty na walutę wskazaną w umowie kredytu zgodnie z kursem kupna dewiz obowiązującym w banku w dniu uruchomienia (§ 3 ust. 8 umowy kredytowej). Z nadejściem ustalonego terminu spłaty, rata była przeliczana z harmonogramu wyrażonego w CHF na PLN wg kursu sprzedaży ustalanego przez pozwanego w tabeli kursów. Spłata wszelkich zobowiązań z tytułu niniejszej umowy miała być dokonywana w złotych na rachunek kredytu (§ 4 ust. 2 umowy kredytowej). Zgodnie z § 4 ust. 4 umowy kredytowej metodę i terminy spłaty ustalania kursu wymiany walut (na podstawie którego wyliczane są raty i bieżące saldo zadłużenia) określał regulamin.

Powodowie podpisując umowę kredytową otrzymali regulamin kredytowania hipotecznego, stanowiący integralną część tej umowy (regulamin, k. 47-51). Regulamin zawierał klauzule walutowe: uruchomienie kredytu i spłata rat kredytowych następowała wg kursu kupna i sprzedaży waluty obcej - do której indeksowany był kredyt - ustalanego w oparciu o tabelę kursów pozwanego banku. I tak:

„ Uruchomienie kredytu (lub jego transzy) denominowanego do waluty obcej następuje w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu uruchomionej kwoty w dniu wypłaty na walutę wskazaną w Umowie Kredytu (Umowie P.) wg kursu kupna danej waluty ustalonego przez Bank w aktualnej Tabeli Kursów" (§ 11 ust. 7 regulaminu – klauzula przeliczenia walutowego z PLN na CHF po kursie kupna CHF). „ W przypadku kredytu (pożyczki) denominowanego kursem waluty obcej Harmonogram Spłaty kredytu (pożyczki) jest wyrażony w walucie kredytu (pożyczki). Kwota raty spłaty obliczana jest według kursu sprzedaży dewiz, obowiązującego w Banku na podstawie obowiązującej w Banku (...) z dnia spłaty " (§ 12 ust. 7 regulaminu - klauzula przeliczenia walutowego z CHF na PLN po kursie sprzedaży CHF).

Powodowie zawierając umowę kredytową podpisali oświadczenie o ryzyku walutowym (ryzyku zmiany kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego – jako czynnika determinującego wysokość zadłużenia oraz wysokość rat spłaty) i ryzyku zmiany stopy procentowej (oświadczenie, k. 44-45).

W dniu 18 sierpnia 2009 r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy kredytowej, w którym dokonały zmiany rodzaju kredytu z indeksowanego do waluty CHF na kredyt walutowy w walucie CHF - § 1 ust. 3 aneksu (aneks, k. 52-54). W § 1 ust. 2 aneksu strony wskazały, że na dzień sporządzenia aneksu saldo zadłużenia kredytu wyrażone w CHF wynosi 215 587,73 CHF. W § 1 ust. 5 aneksu strony ustaliły że „ Spłata wszelkich zobowiązań z tytułu niniejszej umowy dokonywana będzie w walucie CHF z rachunku kredytu. W celu dokonania spłaty kredytu kredytobiorca winien zapewnić odpowiednią ilość środków na rachunku w PLN nr (...). W dniu zapadalności raty Bank zarachuje środki znajdujące się na rachunku w PLN na spłatę kredytu stosując do wyliczenia należnej raty wyrażonej w CHF średni kurs NBP z godziny 12:00 z dnia wymagalności raty, w taki sposób, że środki znajdujące się na rachunku w PLN, po

przeliczeniu na CHF przy zastosowaniu ww. średniego kursu NBP, Bank przeleje na rachunek kredytu. Szczegółowe zasady prowadzenia rachunku w PLN zawiera Regulamin otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w (...) Bank S.A. ".

W dniu 14 maja 2015 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 74 976,14 zł, a następnie w piśmie z dnia 15 czerwca 2015 r. kwoty 1 849,08 zł z tytułu nadpłaty wynikającej ze spłat rat kredytu (wezwanie do zapłaty – k. 83-84, k. 86).

Powyższy stan faktyczny został przez Sąd ustalony na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów oraz na podstawie zeznań świadka G. G. (k. 237), którym Sąd dał wiarę. Były one bowiem wewnętrznie spójnie i tworzyły logiczną całość z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia powodów stanowi art. 405 k.c.

Zgodnie z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby zobowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe do zwrotu jej wartości. Art. 405 k.c. przewiduje odpowiedzialność w przypadku uzyskania korzyści majątkowej kosztem innej osoby bez podstawy prawnej. W tym wypadku dochodzący winien wykazać, że działanie osoby bądź podmiotu, które wywołało u wnoszącego uszczerbek majątkowy nie miało podstaw prawnych. Brak podstawy prawnej oznacza taką sytuację, w której uzyskanie korzyści majątkowej nie znajduje usprawiedliwienia w przepisie ustawy, ważnej czynności prawnej, prawomocnym orzeczeniu sądowym albo akcie administracyjnym. Jedną z postaci bezpodstawnego wzbogacenia jest nienależne świadczenie, o którym mowa w art. 410 k.c. Nienależnym świadczeniem jest między innymi świadczenie co do którego spełniający świadczenie nie miał żadnego obowiązku świadczenia, które by wynikało z czynności prawnej lub z ustawy.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy niezbędne było rozważenie, czy kwestionowane przez powodów klauzule walutowe (§ 11 ust. 7 regulaminu i § 12 ust. 7 regulaminu) wiązały ich czy też stanowiły niedozwolone postanowienia umowne.

Na wstępie wskazać należy, iż postanowienia § 11 ust. 7 i § 12 ust. 7 regulaminu, stanowiącego załącznik do umowy kredytowej i będącego integralną częścią umowy kredytowej, odnoszą się do kredytu indeksowanego. Powód w toku postępowania podnosił, że ww. postanowienia nie wiązały powodów bowiem w ich ocenie regulamin dotyczy jedynie kredytu denominowanego a nie kredytu indeksowanego, będącego przedmiotem umowy kredytowej łączącej strony. Ze stanowiskiem takim nie sposób się zgodzić. Zgodnie z § 1 regulaminu określa on zasady, warunki i tryb udzielania przez bank kredytów na cele mieszkaniowe, konsolidacyjne i inne. Już z samego zapisu § 11 ust. 7 regulaminu wynika, że statuuje on zasady właściwe dla kredytu indeksowanego (z zapisu jasno wynika kierunek przeliczenia ze złotych polskich na walutę obcą). W kredycie indeksowanym kredyt zostaje udzielony w złotych, ale jest on waloryzowany według waluty obcej – tu franka szwajcarskiego (kwota kredytu ulega przeliczeniu na walutę obcą dopiero w momencie wypłaty kredytu). Przy spłacie każdej kolejnej raty kredytu kwota wyrażona we franku szwajcarskim zostaje przeliczona na złote polskie według określonego kursu sprzedaży waluty obcej, stanowiącej podstawę waloryzacji. Zgodnie z § 11 ust. 7 regulaminu „Uruchomienie kredytu (lub jego transzy) denominowanego do waluty obcej następuje w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu uruchomionej kwoty w dniu wypłaty na walutę wskazaną w umowie kredytu (umowie pożyczki) wg kursu kupna danej waluty ustalonego przez bank w aktualnej tabeli kursów". W kredycie denominowanym natomiast kwota kredytu wyrażona jest w walucie obcej (jest przeliczana na walutę obcą w momencie przygotowania umowy kredytowej); kredyt udostępniany jest w złotych, spłata rat przez kredytobiorcę następuje w PLN.

Odnosząc się do zarzutu abuzywności klauzul walutowych, to zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w

sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). By określone postanowienie umowy mogło zostać uznane za niedozwolone postanowienie umowne spełnione muszą zostać cztery warunki:

- umowa musi być zawarta z konsumentem,
- postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie,
- postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco narusza jego interesy,
- postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie dotyczy głównych świadczeń stron.

W sprawie poza sporem pozostawało spełnienie pierwszej przesłanki. Pozwany bank zawarł umowę z powodami J. W. i M. W., którzy są konsumentami. Sąd zważył, że Kodeks cywilny w treści przepisu art. 221 za konsumenta uważa osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. W przedmiotowej zaciągnięciu przez powodów kredytu służyć miały celom inwestycyjnym, celem było pozyskanie środków pieniężnych na sfinansowanie inwestycji kapitałowych powodów lecz nie było związane z działalnością zawodową ani gospodarczą powodów. Zatem powodowie w relacjach z pozwanym bez wątpienia byli konsumentami w rozumieniu wskazanego przepisu.

Klauzule walutowe nie dotyczyły także głównych świadczeń stron. W odniesieniu do umowy kredytu świadczeniem głównym kredytobiorcy jest zwrot otrzymanych środków pieniężnych, uiszczenie opłat z tytułu oprocentowania i z tytułu prowizji. Czym innym jest postanowienie określające główne świadczenie stron umowy kredytu, a czym innym sposób przeliczania kwoty kredytu czy raty kredytu.

Sporne klauzule walutowe nie zostały również uzgodnione indywidualnie, w rozumieniu art. 385¹ § 3 k.c. Powodowie nie mieli na ich wprowadzenie do umowy i ukształtowanie ich treści żadnego wpływu, nie mieli jakiegokolwiek możliwości negocjowania czy kwestionowania tych klauzul. Jak wynika z zeznań świadka G. G. po pozytywnym rozpoznaniu wniosku kredytowego powodowie podpisali dokumenty kredytowe przekazane przez bank pośrednikowi, który następnie podpisał dokumenty do banku odsyłał. Powodowie mieli zatem jedynie możliwość wyboru, czy umowę na wskazanych warunkach podpisać czy też nie.

Analizując zarzut naruszenia art. 385¹ § 1 k.c. należało jeszcze przesądzić czy klauzule walutowe kształtują prawa i obowiązki powodów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszają ich interesy.

Za sprzeczne z dobrymi obyczajami rozumie się przede wszystkim takie działania, które są niezgodne z zasadą równorzędności stron kontraktujących. Za rażące naruszenie interesów konsumenta można rozumieć nieusprawiedliwioną dysproporcję praw czy obowiązków na jego niekorzyść w stosunku obligacyjnym. Wspólną cechą ww. przesłanek jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków czy ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontaktowej. Przez „rażące naruszenie interesów konsumenta” należy rozumieć nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku zobowiązaniowym (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04). Działanie wbrew dobrym obyczajom, w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego, oznacza natomiast tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego. W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Tym wartościom bowiem powinny odpowiadać zachowania stron stosunku zobowiązaniowego. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z ww. wartościami kwalifikować należy zawsze jako sprzeczne z dobrymi obyczajami, w rozumieniu przepisu art. 385¹ § 1 k.c. W szczególności dotyczy to wszelkich postanowień, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku,

nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Co do zasady, za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się reguły postępowania sprzeczne z etyką moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania (tak też trafnie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w wyroku z dnia 29 kwietnia 2011 roku, XVII AmC 1327/09). Sąd jest zatem obowiązany do zbadania i oceny, czy konkretne klauzule umowne przekraczają granice rzetelności kontraktowej określone przez Ustawodawcę w odniesieniu do kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 czerwca 2013 roku, VI ACa 1698/12).

Przy czym, stwierdzenie sprzeczności z dobrymi obyczajami klauzul umownych w tym klauzuli indeksacyjnej nie pociąga za sobą bezskuteczności umowy kredytowej ani nie prowadzi do jej nieważności. Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go. Skutek niezwiązania konsumenta niedozwolonymi postanowieniami umownymi to nie to samo co nieważność czy bezskuteczność postanowień umownych.

Przechodząc do kwestionowanych klauzul dotyczących tzw. spreadu zawartych § 11 ust. 7 i §12 ust. 7 regulaminu kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A w W.. W ocenie Sądu § 12 ust. 7 regulaminu w zakresie w jakim przewiduje spłatę rat kredytu po kursie sprzedaży dewiz obowiązującym w chwili dokonywania operacji w.g tabeli kursów banku stanowi niedozwolone postanowienie umowne. W takim zakresie istnieje możliwość kształtowania kursu walut w sposób dogodny dla jednej ze stron umowy tj banku, uprawnienie banku do określania wysokości kursu sprzedaży CHF nie doznaje żadnych formalnych ograniczeń, dla drugiej strony umowy nie są znane zasady i sposoby ustalania kursów walut w banku w tym dla potrzeb ustalania wysokości miesięcznej raty kredytu. Kwestionowane postanowienia w tym zakresie są sprzeczne z dobrymi obyczajami stwarzają bowiem drugiej stronie umowy potencjalną możliwość wpływania na wysokość otrzymywanych od kontrahenta okresowych świadczeń. Jednocześnie nie sposób przyjąć, że w pozostałym zakresie kwestionowane postanowienie stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.. Postanowienie to w pozostałym zakresie tj. w takiej części w jakiej nie odnosi się do ustalania kursu sprzedaży za pomocą tabel banku nie narusza interesów konsumenta, możliwe było by jednocześnie obliczenie wysokości miesięcznej raty gdyby strony umówiły się na to, że obliczenie wysokości składki następuje w oparciu o kurs sprzedaży waluty ustalany przez niezależny od stron podmiot. Oceny tej nie zmienia to, że bank zagwarantował konsumentom, że odchylenia stosowanego przez bank kursu kupna i sprzedaży możliwe są jedynie do 5 % od kursu rynkowego wymiany walut. To nadal oznaczało możliwość kształtowania kursu walut przez bank w ramach ustalonych widełek.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu postanowienie § 11 ust. 7 regulaminu nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne mimo odniesienia do tabeli kursów. Dotyczy ono znanego dla konsumentów momentu wypłaty świadczenia banku. Wskazać należy, iż powodowie złożyli dyspozycję uruchomienia kredytu kilka dni po podpisaniu umowy kredytowej, w chwili składania dyspozycji znali kurs waluty, godzili się na przeliczenie po kursie wskazanym w tabeli banku. Zgodnie z § 11 ust. 2 regulaminu uruchomienie kredytu mogło nastąpić nie później niż w terminie 5 dni roboczych od złożenia dyspozycji uruchomienia środków. Na tym etapie powodowie znali wysokość kursu waluty po jakim zostanie ustalona wysokość ich zobowiązania świadomie godzili się na zastosowanie przeliczenia po takim kursie, zaś ewentualne odchylenia kursu jeśli by wystąpiły od kursu z dnia złożenia dyspozycji mogły być nieznaczne w tym na korzyść konsumentów co nie pozwala na przyjęcie, że zastosowany mechanizm ustalenia wysokości przyszłego zobowiązania prowadzi do zachwiania równowagi kontaktowej, narusza dobre obyczaje.

Reasumując w ocenie Sądu kwestionowane postanowienie §12 ust. 7 regulaminu stanowi niedozwolone postanowienie umowne w zakresie w jakim przewiduje spłatę rat kredytu po kursie sprzedaży dewiz ustalonym przez bank tj. wynikającym z tabeli kursów banku, stosownie do art. 385¹ §1 k.c. postanowienia te w takim zakresie nie wiążą powoda.

Istnieje zatem możliwość, że takie ukształtowanie postanowień umów kredytu mogło mieć wpływ na wysokość pobranych rat kredytu.

Ciężar wykazania tego, że od powoda zostały pobrane raty kredytu w wyższej niż należna wysokości i w jakiej spoczywał na powodzie. Powód sporządził obliczenia wysokości nadmiernie jego zdaniem pobranych składek, pozwany je zakwestionował. Zdaniem Sądu nie sposób podzielić samych założeń które legły za podstawę dokonanych obliczeń tj. nieważności postanowień §12 ust. 7 regulaminu i §11 ust. 7 regulaminu.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Wniosek mimo wezwania do jego sprecyzowania został zgłoszony na okoliczność wysokości roszczeń objętych pozwem poprzez dokonanie obliczeń na podstawie harmonogramów spłat kredytu i założenia, że indeksacja według kursu kupna a także kursu sprzedaży jest w całości bezskuteczna (k.225). Mimo wezwania do sprecyzowania zawartego w pozwie wniosku dowodowego i ponownego sformułowania wniosku, wniosek dowodowy jest nieprecyzyjny nie wynika z niego co konkretnie biegły miałby ustalić. Opinia biegłego ma służyć ustaleniu stanu faktycznego sprawy dlatego tak sformułowany nieskonkretyzowany wniosek nie mógł być uwzględniony. Nadto nie sposób podzielić samych założeń które legły za podstawę wniosku dowodowego tj. nieważności postanowień §12 ust. 7 regulaminu i §11 ust. 7 regulaminu a przy takich założeniach powodowie konstruowali tezę dowodową.

Niezależnie od powyższego, po podpisaniu przez strony aneksu w dniu 18 sierpnia 2009 r. bez znaczenia staje się kwestia abuzywności § 12 ust. 7 regulaminu.

Strony zawierając aneks (k.52-54) zmodyfikowały niektóre z postanowień umowy kredytowej, w tym warunki spłaty wszelkich zobowiązań powodów (§ 1 ust. 5 aneksu). Aneks z dnia 18 sierpnia 2009 r. wbrew twierdzeniom powodów jest ważny. Możliwość kreowania stosunków prawnych między stronami jest przejawem zasady swobody umów wyrażonej w art. 353¹ k.c. Strony nie zawarły nowej umowy zatem nie zachodzi sprzeczność postanowień aneksu a art. 69 ust. 1 prawa bankowego bo aneks do poprzednio zawartej umowy nie jest nową umową.

Nie można zgodzić się jednak z pozwanym, iż od daty podpisania aneksu (k.52-54) mamy do czynienia z nowacją umowy. Nowacja umowy w rozumieniu art. 506 k.c. ma miejsce wtedy gdy w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej. W niniejszym stanie faktycznym do takiego zobowiązania nie doszło.

Nadto w myśl art. 506 § 2 k.c. w razie wątpliwości poczytuje się, że zmiana treści dotychczasowego zobowiązania nie stanowi odnowienia.

W § 1 ust. 2 strony wskazały, że na dzień sporządzenia aneksu saldo zadłużenia kredytu wyrażone w CHF wynosi 215 587,73 CHF. Strony ustaliły więc wysokość aktualnego zobowiązania, wysokość wcześniejszych spłat rat kredytu stała się bez znaczenia bo nie wpływa na wysokość ustalonego przez strony w aneksie zobowiązania. Strony zmieniły m.in. treść postanowienia § 12 ust. 7 regulaminu określając nowe zasady przeliczania zobowiązania - przyjęto zasadę obliczania raty z użyciem średniego kursu NBP (§ 1 ust. 5 aneksu). Uprawnienie pozwanego banku do dowolnego określania wysokości rat spłaty kredytu zostało wyłączone. W konsekwencji wysokość kursu ustalanego przez bank pozostawała od tej pory w określonej relacji do średniego kursu NBP.

Odnosząc się do prowizji pobranej przez bank w związku z zawarciem aneksu, jej pobranie wynika wprost z §2 ust. 4 aneksu. Jak wskazano wyżej nie zachodzi nieważność aneksu ani nie stanowi on kolejnej umowy. Pozwany był zatem uprawniony w oparciu o §2 ust. 4 aneksu do pobrania prowizji za jego zawarcie.

Na marginesie wskazać należy, iż wbrew stanowisku wyrażonemu w pozwie bank nie jest instytucją zaufania publicznego. Oferuje produkty o różnym stopniu ryzyka. W niniejszej sprawie powodowie korzystali z kredytu na cele inwestycyjne na rynku papierów wartościowych. Otrzymując propozycję zawarcia umowy w złotych polskich wybrali rodzaj kredytu indeksowanego do waluty CHF i byli świadomi ryzyka, jakie się z tym wiąże, a więc ryzyka

wynikającego ze zmienności kursów walut obcych. Powodowie nie kwestionowali zresztą, że zostali o ryzyku kursowym poinformowani.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, że nie zaistniały podstawy do uwzględnienia powództwa i na mocy art. 405 k.c. i art. 410 §1 k.c. powództwo oddalił .

Z. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów, a w przypadku złożenia wniosku w terminie również pełnomocnikowi pozwanego